

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

nr. 25.896 van 10 april 2009  
in de zaak RvV X II

In zake: X  
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 19 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 december 2008 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 21 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LATEUR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster huwt op 6 februari 2008 in Thailand met een Belg.

Op 11 juni 2008 komt ze België binnen in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een Schengenvisum.

Op 12 juni 2008 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot van een Belg.

Op 14 november 2008 stelt de lokale politie een verslag van samenwoning op zonder enige ongunstige opmerkingen.

Op 15 december 2008 legt de echtgenoot van verzoekster een verklaring af bij de lokale politie dat verzoekster de echtelijke woning verlaten heeft.

Op 17 december 2008 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de procureur-generaal mee dat er sprake zou kunnen zijn van een schijnhuwelijk.

Op 17 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

*"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van L.P. (...).*

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*

*Reden van de beslissing:*

*Volgens artikel 42 quater van de wet van 15.12.1980 blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging is. Betrokkene heeft op 11.12.2008 de echtelijke woning verlaten nadat haar echtgenoot weigerde om haar 12000 euro te geven. Ze wil scheiden maar heeft haar echtgenoot gevraagd om te wachten tot ze de F-kaart heeft. Betrokkene heeft haar echtgenoot ook verschillende keren bedreigd en ook gebeten."*

Op 30 december 2008 meldt de echtgenoot van verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij stappen zal ondernemen om het huwelijk te ontbinden.

## **2. Onderzoek van het beroep**

### **2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:**

*"1.1. Artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,*

*het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende:*

*§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:*

*4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;(...)"*

*1.2. Artikel 22 van de Grondwet luidt als volgt:*

*"Ieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en de voorwaarden door de wet bepaald."*

*Artikel 8.1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : E.V.R.M.) bepaalt:*

*"Een ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling."*

*1.3. Het Arbitragehof, thans Grondwettelijk Hof, oordeelde dat volgens voormeld artikel 22 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 8 E.V.R.M., ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven heeft en dat dit recht voor ieder van de betrokken personen het recht inhoudt om tussen te komen in een gerechtelijke procedure die gevolgen kan hebben voor zijn gezinsleven, een recht dat deel uitmaakt van de jurisdictionele waarborgen die aan eenieder wordt toegekend en uitdrukkelijk zijn bevestigd bij artikel 6 E.V.R.M. (Arbitragehof nr. 47/96, 12 juli 1996, B.S. 14 augustus 1996; Arbitragehof nr. 27/2006, 28 juni 2006, B.S., 15 september 2006).*

*1.4. Het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven impliceert eveneens de vrijheid te huwen en te scheiden (Arbitragehof nr. 4/96, 9 januari 1996, B.S., 27 februari 1996).*

### **2. Toepassing**

*2.1. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de beweringen van de echtgenoot van verzoekster manifest onjuist zijn, en op geen enkele wijze gestaafd werden in zijn schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Uit niets blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze beweringen heeft nagetrokken.*

*2.2. Mevrouw P.L. heeft op heden nog steeds domicilie te (...)*

*2.3. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken schendt bovendien artikel 22 van de Grondwet, evenals artikel 8 van het E.V.R.M.*

*Gelet op het feit dat mevrouw P.L. bevolen wordt het grondgebied te verlaten, is het voor haar onmogelijk de huwelijksproblemen die zich voordeden op te lossen.*

*Bovendien schendt de beslissing artikel 6 van het E.V.R.M. gezien mevrouw L. zich niet meer in rechte kan verdedigen.*

*Hier dient opgemerkt te worden dat haar echtgenoot een — manifest ongegronde — klacht wegens schijnhuwelijk neerlegde tegen mevrouw P.L.*

*Ook in het kader hiervan wordt door de betwiste beslissing artikel 6 van het E.V.R.M. geschonden.”*

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster nalaat toe te lichten waarom de in casu bestreden beslissing de door verzoekster aangehaalde rechtsregels zou miskennen. De middelen van verzoekster zijn vaag, verwerende partij kan zich niet met kennis van zaken verdedigen zodat het middel als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Verwerende partij stelt vast dat de echtgenoot van verzoeker aangifte heeft gedaan van verlating van de echtelijke woonst, en dat hiervan een proces-verbaal werd opgesteld, waaruit blijkt dat verzoekster om geld heeft gevraagd en haar echtgenoot verschillende malen heeft gebeten en bedreigd. Er is geen sprake meer van samenwoning, daar verzoekster is ingetrokken bij een vriendin. Omwille van vermoedens van een schijnhuwelijk werd de procureur des konings gevraagd om na te gaan of het huwelijk erkend kan worden in ons land. Op basis van artikel 42quater, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) kon een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster nu er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster ontkent niet dat zij niet meer samenwoont met haar Belgische echtgenoot, zij bevestigt dit in haar verzoekschrift en het blijkt ontegensprekelijk uit de feiten. Verzoekster kan onmogelijk beweren dat er nog sprake is van een gezamenlijke vestiging.

De verwijzing naar artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) is niet ter zake dienend, nu dit niet van toepassing is op administratieve procedures waarin beslist wordt over de verblijfsrechten van een vreemdeling.

2.3. In de repliekmemoirie stelt verzoekster dat het bestreden bevel wel degelijk haar recht op privéleven schendt, evenals haar recht om te scheiden, dat de rechten van verdediging werden geschonden omdat ze haar huwelijk op die manier niet kan redden, noch een echtscheiding kan regelen: zij moet immers verschijnen voor een hoorzitting bij de vrederechter in het kader van dringende en voorlopige maatregelen. Voor het overige geeft verzoekster een feitelijke uiteenzetting over hun huwelijksleven in Thailand en België, en voegt zij twee processen-verbaal toe die dateren van 6 januari 2009. Het proces-verbaal van verhoor van verzoekster wordt afgesloten met “Zoals ik eerder al verklaarde vertrek ik maandag terug naar Thailand. Ik ga er de echtscheiding aanvragen”.

2.4. Verzoekster voert de schending aan van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en zet uiteen dat het niet correct is dat er geen gezamenlijke vestiging meer is omdat de beweringen van haar echtgenoot manifest onjuist zijn en dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze beweringen niet heeft nagetrokken.

Ongeacht de uiteenzetting van verzoekster in het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat verzoekster in haar repliekmemoirie zelf uitdrukkelijk aangeeft dat zij niet meer in de echtelijke woning verblijft, dat zij elders onderdak gevonden heeft, dat zij wenst terug te keren naar Thailand en dat zij wenst te scheiden van haar echtgenoot. Uit de bijlagen van de repliekmemoirie blijkt tevens dat de Belgische echtgenoot wenst te scheiden van verzoekster.

Ter zitting bevestigt de advocaat van verzoekster dat verzoekster is teruggekeerd naar Thailand. Hieruit volgt dat verzoekster er geen belang meer bij heeft aan te voeren dat er wel sprake is van een gezamenlijke vestiging. Uit de gegevens die verzoekster zelf aanvoert, blijkt dat er op het moment van de bestreden beslissing geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging en dat zij zich nu niet meer wenst te vestigen bij haar Belgische echtgenoot. Alleszins wordt vastgesteld dat de gemachtigde van de minister in alle redelijkheid en op basis van de stukken van het dossier heeft vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat verzoekster de echtelijke woonst heeft verlaten.

Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet. Ook hier stelt de Raad dat, nu verzoekster in haar repliekmemoirie en de bijlagen daarvan zelf uitdrukkelijk aangeeft dat zij en haar echtgenoot van elkaar wensen te scheiden, zij niet met goed gevolg de schending van haar recht op privé- en gezinsleven kan inroepen. Wat haar recht om te scheiden betreft, wordt opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat het in Thailand gesloten huwelijk reeds werd erkend in België, en aangezien het huwelijk niet gesloten is overeenkomstig Belgisch recht, de aanwezigheid van verzoekster in België niet noodzakelijk is vereist om dit huwelijk te ontbinden. Indien nodig kan zij zich door een advocaat laten vertegenwoordigen.

Betreffende de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

De Raad wijst er eveneens op dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk zijn, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170).

Het enig middel is ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

|                   |                                                 |
|-------------------|-------------------------------------------------|
| mevr. A. DE SMET, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| dhr. M. DENYS,    | griffier.                                       |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. DENYS.**

**A. DE SMET.**